

forslag, der blev fremsat af størstedelen af FN's afro-asiatiske medlemmer samt Jugoslavien, og som nøje svarede til det forslag, som de afrikanske stater havde fremlagt i ad hoc komiteen. 81 delegationer deltog i debatten, som fandt sted fra den 24. april til den 5. maj.

De under debatten fremkomne synspunkter afspejlede nøje den holdning, som de forskellige landegrupper, der var repræsenteret i ad hoc komiteen, havde indtaget under drøftelserne i komiteen, og de enkelte grupper gjorde sig selvagt til talsmænd for deres i komiteen fremlagte forslag. Således svarede de afro-asiatiske talere deres egne forslag som en logisk videreførelse af res. 2145 (XXI), da det — efter at Sydafrikas mandat over Sydvestafrika var bragt til ophør — måtte kræves, at Sydafrikas tilstedeværelse i området elimineredes, om fornødent ved hjælp af gennemførelsesforanstaltninger via Sikkerhedsrådet. Det vestlige forslag kritiseredes stærkt og betegnedes af visse talere som utilstrækkeligt og som en forhalingsmanøvre, idet det gik ud fra den realistiske antagelse, at Sydafrika var villig til samarbejde med FN. Endelig rostes det latinamerikanske forslag for at være blevet fremsat i res. 2145s ånd, men erklæredes for ufuldstændigt, fordi implementeringen manglede, såfremt Sydafrika nægtede at forhandle.

De fra Sovjetunionen og andre østlande fremkomne indlæg afveg ikke fra de tilsvarende udtalelser i komiteen. De indeholdt en stærk fordømmelse af vestmagternes stilling i Sydvestafrikaspørgsmålet og opretholdt den absolutte modstand mod en FN-administration for området, ligesom forslaget om at lade OAU spille en rolle i opbygningen af Sydvestafrikas administration blev gentaget.

Ambassadør Goldberg konstaterede, at den enighed, der lå til grund for res. 2145, nødvendigvis måtte opretholdes, og at den amerikanske regering var indstillet på at støtte alle realistiske skridt inden for FN's foreliggende muligheder med henblik på dens gennemførelse. Det ville ikke være realistisk at kaste sig ud i en konfrontation med Sydafrika, men en dialog mellem Sydafrika og FN måtte forsøges. Det kunne ikke forudses, hvorvidt en sådan dialog ville være frugtbar, men den offentlige mening i USA

ville stille sig uforstående over for anvendelse af andre midler til gennemførelsen af res. 2145, såfremt FN ikke først havde forsøgt at opnå fremskridt ad forhandlingens vej.

Storbritannien, der ikke havde stemt for res. 2145 og ikke været repræsenteret i ad hoc komiteen, understregede, at Sydafrika havde fortabt enhver ret over Sydvestafrika som følge af sin manglende opfyldelse af mandatet, og udtalte, at alene det vestlige forslag havde mulighed for at opnå almindelig enighed, herunder Storbritanniens støtte, medens en vedtagelse af det afro-asiatiske eller det latinamerikanske forslag blot ville resultere i endnu en papirresolution, der ville kunne skade såvel Sydvestafrikasagen som FN's omdømme.

De skandinaviske indlæg fremhævede, at den ekstraordinære generalforsamlings beslutninger burde være konkrete og konstruktive og i denne forbindelse opretholde den under 21. samling opnåede enighed. På Danmarks vegne udtalte ambassadør Tabor, at der nok synes enighed om oprettelsen af et Sydvestafrikaråd, men ikke om dette nye FN-organs beføjelser. Endvidere havde der ikke været tilstrækkelig tid til detaljerede undersøgelser om fremgangsmåde for oprettelsen af og opgaverne for en midlertidig administration for Sydvestafrika. Af praktiske grunde måtte Sydvestafrikarådet dog under alle omstændigheder have til opgave at træde i kontakt såvel med den lokale befolkning som med Sydafrikas regering med henblik på overførslen af administrationen for Sydvestafrika til FN, idet der dog under ingen omstændigheder kunne forhandles om res. 2145s bestemmelser og formål. De fra østlig side fremkomne forslag om straks at erklære Sydvestafrika for uafhængigt ville modarbejde resolutionens formål, at bringe selvbestemmelse til Sydvestafrikas folk, idet landet overladt til sig selv ville gå kaos og interne stridigheder i møde, da den lokale befolkning som følge af Sydafrikas bevidste del- og hersk-politik ikke havde haft lejlighed til at tage del i landets ledelse og administration. Det fremgik af debatten, at medlemmerne indtog en tøvende holdning til Sikkerhedsrådets involvering i sagen på nuværende tidspunkt. Afslutningsvis udtaltes det, at sagen under den ekstraordinære generalforsamling måtte bringes et skridt